

dovolati (na př. lhůty promlčecí, propadné, lhůty k podání žaloby o spravení záznamu, k žalobě za obnovu a pod.) a aby byla zužitkována práce, která u nepřislušného soudu byla již vykonána. Proto nařídil zákon výslovně, že zahájení rozepře nezruší se postoupením žaloby, že tedy účinky Šu 232 c. ř. s. zůstanou nedotknuty, což má za následek, že k věci hledí se tak, jakoby žaloba hned od původu byla bývala podána u příslušného soudu (srv. také motivy k Šu 261 odstavec šestý c. ř. s. ve znění novely ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. a vysvětlivky ve výnosu min. sprav. ze dne 2. června 1914, čís. 43 Věstníku, jakož i Neumann str. 1047). Tomu neodporuje rozhodnutí čís. 2061 sb. n. s., ježto tam byla žaloba a limine odmítnuta bez postoupení na jiný soud a mimo to byl dovolaný okresní soud pro žalobu odporující manželskému původu dítěte nezhojitelně nepřislušným. Ale i kdyby byl žalobce neučinil návrhu na postoupení žaloby po rozumu Šu 261 odstavec šestý c. ř. s., nebyla by propadná lhůta Šu 34 zák. o obch. pom. zmeškána, protože žaloba byla podána včas u obou soudů v úvahu přicházejících, ale mezi těmito soudy vznikl záporný spor o příslušnost, který rozřešen byl podle Šu 47 j. n. ve prospěch příslušnosti obchodního soudu v Praze, u něhož nejprve žaloba byla podána, takže i z toho důvodu účinky podané žaloby ve příčině zachování propadné lhůty zůstaly nedotčeny.

Čís. 5073.

Ustanovení Šu 239 čís. 6 ex. ř. nelze použiti na jiné případy, než v Šu 202 ex. ř. uvedené.

Dle Šu 11 odst. 2 vyr. ř. může býti odročen jen výkon dražby, nikoliv též předchozí přípravné úkony (na př. odhad nebo zjištění dražebních podmínek).

(Rozh. ze dne 28. května 1925, R I 450/25.)

Soud první stolice povolil vzhledem k předpisu Šu 11 (2) vyr. ř. odklad odhadu nemovitosti za účelem vnucené dražby. Rekursní soud návrh na odklad zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel především poukazuje na předpis Šu 239 čís. 6 ex. ř., že rekurs vymáhající věřitelky do usnesení, jímž byl výkon odhadu odložen, byl nepřípustným. Názor ten není správným, poněvadž onen předpis platí jen pro zcela zvláštní případ, že výkon odhadu byl odložen ve smyslu Šu 202 ex. ř. Pro jiné případy odkladu exekučního odhadu nelze tohoto ustanovení zákona obdobně použiti. Ve věci samé není dovolací rekurs odůvodněn. Dle Šu 11 odstavec druhý vyr. ř. může býti nejdéle na dobu 60 dní odložen jen výkon dražby, jakožto onoho rozhodujícího úkonu, na němž závisí konečný výsledek celého exekučního řízení a na kterémž má zájem správa jmění vyrovnaného dlužníka s ohledem na

práva věřitelstva (srv. pamětní spis k uvedení konkursního a vyrovnacího řádu str. 20—21). Přípravné úkony řízení, předcházející vlastnímu úkonu dražby nebo vnuceného zcizení, zejména odhad a zjištění dražebních podmínek, nesmějí býti odloženy proto, že vyrovnací soud neb vyrovnací komisař dle Šu 11 vyr. ř. odložil provedení dražby neb jiného způsobu vnuceného prodeje z toho důvodu, že jest to pro výsledek vnuceného zcizení výhodným, nebo k odvrácení hrozící újmy věřitelům nezbytným (srv. Bartsch-Pollak, komentář ke konk. a vyr. ř. I/118 a II/178). Zákon zamýšlí, chrániti zájmy věřitelstva jen potud, pokud jest toho nutně třeba, jinak však nemíni zasahovati rušivě do práv vymáhacího věřitele, pokud se týče jeho zájmu na nerušeném a rychlém postupu dražebního řízení. To jest v tomto případě důležité již proto, že přednostní právo zástavní pro pojistné pohledávky vymáhající věřitelky jest časově obmezeno. Tu musí ustoupiti ohledy na značné výhody, spojené s výkonem odhadu z důvodu toho, že snad k dražbě vůbec ani nedojde.

Čís. 5074.

Ustanovení Šu 371 čís. 1 ex. ř. neplatí o útratách odvolacího řízení.

(Rozh. ze dne 26. května 1925, RI 458/25.)

Soud první stolice povolil dle Šu 371 čís. 1 ex. ř. zajišťovací exekuci pro útraty odvolacího řízení, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Předpis Šu 371 čís. 1 ex. ř. praví zcela jasně, že exekuce k zajištění může býti povolena na základě rozsudku první stolice, potvrzeného rozsudkem druhé stolice. Zákon tedy dobře rozeznává mezi rozsudkem první stolice, který je podkladem pro zajišťovací exekuci, a mezi rozsudkem odvolacího soudu a připouští bez osvědčení nebezpečnosti exekuci k zajištění jen oné pohledávky (také úratové pohledávky), která prvním rozsudkem již byla přiznána a druhým rozsudkem potvrzena. Nelze tedy předpis Šu 371 čís. 1 ex. ř. rozšiřovati také na úratovou pohledávku přiznanou teprve v rozsudku odvolacího soudu. Odvolává-li se stěžovatel na předpis Šu 528 c. ř. s., podle něhož není přípustným rekurs do rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat, zapomněl na § 50 c. ř. s., podle kterého závisí rozhodnutí o útratách všech stolic na rozhodnutí ve věci hlavní; možno tedy i úratový výrok druhé stolice změnit, změni-li se v třetí stolicí rozhodnutí ve věci hlavní. Pro otázku náhrady útrat není směrodatnou okolnost, že ve prospěch strany znějí výroky nižších stolic (§ 50 poslední věta c. ř. s.). V tomto případě byl sice spor ve věci hlavní i ve třetí stolicí rozsudkem ze dne 6. května 1925 ve prospěch stěžovatele již rozhodnut, ale to je bez významu, protože napadené usnesení může býti přezkoumáno jen podle skutkového a právního stavu, jaký byl v době jeho vydání.